

essēque simul, latissimē pateat. 36 Cur lapides, & testæ in mari rotunda reddantur? An quia extrema cōparti adempto circumfracta, in rotundā se colligunt specię: hæc enim sola familia extremo clauditur, mare autem quomodo versus agitando patitur circum vndiq. frangit, atq. obundit. 37 Quamobrem nonnunquam si quis circa mare infodiat, aqua dulcis principio emanet, post verò falsa efficiatur? An propterea quod mare ipsum dulcem illum humorem sub terra transmittit, percolatque, meritò principio dulcis est: leuior enim dulcis, quàm salsum est, itaque prior occurrit: & mare dulcis aliquod humoris in se habet, quod terræ permistum facilius innatare potest. Salsum verò, quoniam & grauius est, & aptius ad secandum, in imum defertur. Siue igitur ita est, siue per venas ex continente in mare dulcis profluat humor, non immeritò per maris summa extare possit, qua se cum eo committat: ergo meatibus postea patefactis humor salsum copię suæ ratione vincendo, salfugine totam afficit aquam. Accidit enim, vt superis obseptis meatibus, confluuium falsi humoris iter aliud faciat, contraque patefactis totum isthuc perferatur, quomodo in corporis venis fieri nouimus. 38 Cur mare, cum grauius, quàm aqua, potu idonea, sit, clarius, atque perspectius est? Vtrum quia pinguius est: nam si oleum affusum efficere potest, vt melius per aquam incernere sit, meritò cum ipsum mare in se pinguis aliquid habeat, perspectius, & dilucidius sit: ipsum enim oleum aqua leuius est, quanius non perspectius. An mare non perspectius est, sed esse tale videtur: quippe cum aqua dulcis, aut fontis, aut fluminis sit, fons suam aquam non sine terra emittit, vt purissima esse nequeat, flumen tum terram, tum facem detrahat. Causa igitur hæc sit, cur dulcis minus perlucida appareat. 39 Qua de causa qui mari natant, ventre salubriter euacuantur? haud enim quia laborant; nam qui curriculo eunt, vehementius elaborant, sed tamen non ita euacuantur. An non omnīs labor id faciat, sed solus, qui nullam dat causam tabescendi in testinorum: maris autem mora vel omnino edaciorem, & ventris inanitate adustioem hominem reddi videmus: est etenim vapor maris calidus, & siccus. 40 Cur lacus Pæsa, qui potu idoneus est, lauat simul & purgat festimenta? humor enim dulcis lauare potest, amarus purgare, atque abstergere:

A καὶ τὸ πικρὸν αἶμα φαίνεται. 35 Διὰ τί τὸ ἐν τῇ θαλάττῃ ὄσρακα καὶ λίθοι στρογγύλοι γίνονται; ἢ ὅτι ὁμοίως περιδραμύμενα τὰ ἔχρατα. εἰς τὸ στρογγύλον σχῆμα ἔρχεται; τοῦτο γὰρ τὸ ἔχρατον ὁμοίον ἢ τῇ θαλάττῃ, πᾶσι τῇ κινουσα ὁμοίως περιδραμύει· ἢ Διὰ τί ἐν ἀρχῇ ἐάν τις ὀρύξῃ περὶ τὴν θαλάτταν, τὸ ὑπὸ ποσῶτον πότιμον ὄσιν ὕδωρ, ἢ ἀλμυρὸν γίνετο; ἢ ὅτι αὐτῆς ὄσιν τῆς θαλάττης τῆς διηυσούσης, ὑπὸ τῆν γλῶττῃ τὸ ὕδωρ; εἰκότως οὖν τὸ ποσῶτον ὄσιν γλυκύ· ἐλαφρότερον γὰρ ὄσιν τὸ γλυκὺ τῷ ἀλμυρῷ, καὶ θαλάτταν ἔχῃ τί τῷ γλυκύος, ὁ μὲν γὰρ ἴσῃ γῆ, μᾶλλον ὅτι πολλαχῆς τὸ ἢ ἀλμυρὸν, διὰ τὸ βάρος, καὶ διὰ τὴν πικτικὸν ἔσθῃ, καὶ τὸ φέριται, εἴτε ἐν οὗτος, εἴτε καὶ τὰς φλέβας, ἐκ τῆς ἡπείρου εἶν ὄσιν τῆν θαλάτταν τὸ γλυκὺ ὕδωρ, εἰκότως αὖ ὅτι ποτῆς εἶν τῆς θαλάττης, ἢ μὴ γινυται αὐτῇ. C αἰουχθέντων δὲ ἔσθῃ πόσον, ὕπερον δια πλῆθος τὸ ἀλυκὸν κρατούσῃ, τοῦτο τὸ πᾶν ποιεῖ συμβαίνει γὰρ πεφορμημένον ἔσθῃ πόσον αἶμα, δηλῶ ὄσιν ζητεῖν τὸ ὑπερρέον αἶμα χθέντων ἢ, ἐν ταῦτα πᾶν φέριται, καὶ τὰ ἄσθῃ ἔσθῃ τῷ σίματος φλέβων. 36 Διὰ τί ἡ θαλάτταν οὖσα βαρύτερα τῷ ποτίμῳ ὕδατος, μᾶλλον ὄσιν ὀδύσπιος; πότιρον ὅτι λιπερωτέρας τὸ δὲ ἔλαγον ὅτι χυθέν, ποιεῖ μᾶλλον ὀδύσπιον. ἢ χυσοῖ ἢ ἐν αὐτῇ λίπος, εἰκότως μᾶλλον ὀδύσπιος ὄσιν, ἢ οὐχ ἄπειν τὸ ἐλαφρότερον καὶ ὀδύσπιος ὄσιν, αὐτὸ γὰρ τὸ ἔλαγον ἐλαφρότερον τῷ ὕδατος, ὀδύσπιος τὸ ὄσιν ἢ ἢ ἐκ ὀδύσπιος ὄσιν ὄσιν, δηλῶ φαίνεται; τὸ γὰρ πότιμον ὕδωρ, ὄσιν τῆς γῆς, ἢ ὄσιν ῥευμάτων ὄσιν, ἢ δὲ E πηγῇ συναφίσει μὲν τῷ ὕδατος καὶ γλῶττῃ τὸ μὴ κενεῖται ἔσθῃ τὰ ῥόματα, συγχεῖται γὰρ τῇ γῇ καὶ ἰλῶ. αὐτῇ οὖν ὄσιν ἢ αἰτία, τῷ ἢ τῶν ἔσθῃ ὀδύσπιον. 37 Διὰ τί ὁ ἔσθῃ τῆς ἐν τῇ θαλάττῃ, λαπαροὶ γίνονται; τοῦ γὰρ ὅτι πονοῦσι καὶ γὰρ οἱ ἔσθῃ ἔσθῃ ἔσθῃ ἔσθῃ πονοῦσι πόνον, καὶ οὐ λαπαττονται. ἢ ὅτι οὐ πᾶς πόνος ποιεῖ λαπαξίν, ἀλλ' ὁ μὴ πᾶσιν σωύτῃ; ἢ δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ διατελεῖ, καὶ ὄσιν δυνάει, βροστικωτέροις ποιεῖν καὶ λαπαροῖ. θερημῆ τε γὰρ ὄσιν καὶ ἔσθῃ ἢ αἶμα αὐτῆς αἰμῆς. μ Διὰ τί ἡ ἔσθῃ ἔσθῃ πόνος οὖσα, πλῶει καὶ ῥύπτεται ἢ ἔσθῃ πᾶσι; πλῶει ἔσθῃ τὸ γλυκὺ, ῥύπτεται δὲ τὸ πικρὸν αἶμα δὲ οὐχ ὄσιν τε ἔσθῃ τῶν ὄσιν ἢ ὄσιν